

Naslov prvoga članka u ovome broju, na prvi pogled, kao da dolazi sa zakašnjenjem. U njemu naime splitski teolog i profesor na tamošnjem Katoličkom bogoslovnom fakultetu, Ante Mateljan, postavlja »deset pitanja vjeroučiteljima na početku vjeronaučne godine«. Pogledamo li međutim malo bolje sadržaj toga članka, Mateljanovo razmišljanje i nije baš tako strogo vremenski ograničeno. O čemu je zapravo riječ? O školi, vjeronauku, vjeroučitelju i vjeroučenicima. Ipak, prvenstvena je autorova misao namijenjena vjeroučiteljima kao ljudima i osobama. Riječ je naime o identitetu vjeroučitelja i srži predmeta kojim se vjeroučitelj bavi i kojemu je posvetio život. Spominjući crticu iz svoga vlastitog životnog iskustva, Mateljan ukazuje vjeroučiteljima i čitateljima na to kako je potrebno sebi postaviti nekoliko životnih pitanja i na njih osobno, u vlastitoj osami i životnoj iskrenosti, jasno odgovoriti. Riječ je o pitanjima koja su dio naše svakodnevice te su upravo zbog svoje učestalosti i svagdanjosti postala već toliko opće poznata da se njima ponekad uopće i ne bavimo. A opet, i male, dobro poznate stvari koje su dio naše svakidašnjice, dio su našega sveukupnog života i ne smijemo ih olako preskakati ili zanemarivati. Stoga preporučujemo svim čitateljicama i čitateljima da u iskrenosti vlastite intime, bez obzira jesu li vjeroučitelji/ce ili ne, pročitaju taj članak i nastoje, sukladno svom stanju i zanimanju, odgovoriti na Mateljanova pitanja. Svaki napor uložen u razumijevanje pitanja i u traženje odgovora koji je uistinu »moj« bit će višestruko nagrađen – vlastitim zadovoljstvom i mirom. To je, nadamo se, dovoljan razlog da odvojimo nešto vremena za tu zahtjevnu ali ne i nemoguću zadaću.

Pisac drugoga članka u ovome broju poznat je velikoj većini naših vjeroučitelja i kateheta, pa tako i našim čitateljima. Emilio Alberich, predsjednik Društva španjolskih kateheta, poziva nas na razmišljanje o osobito aktualnoj i značajnoj temi: obitelji kao subjektu i objektu crkvenog pastoralna. Podsjećajući na četiri evangelizacijska znaka pastoralna Crkve, Alberich naglašava kako je obitelj pozvana biti i subjektom i objektom crkvenoga pastoralna. Pritom se on ne zaustavlja samo na nabranjanju teoretskih načela, nego ih ukratko objašnjava i pokazuje kako ih je moguće i zašto ih je potrebno svakodnevno primjenjivati. Ujedno nas upućuje i na to zašto je danas važno i nužno govoriti ne samo o katehezi nego pogotovo o *novoj* evangelizaciji. Alberich zapravo ne traži ništa posebno, ne želi obitelj pretvoriti u akademsku zajednicu koja će na visokoj

teološkoj razini proučavati pojedina teološka, katehetska i evangelizacijska pitanja, nego jednostavno pokazuje kako je moguće, unatoč »složenoj« društveno-političkoj i ekonomskoj situaciji, i danas živjeti radosnim i uistinu kršćanskim životom, pa i u obitelji. To pojašnjava i nekoliko primjera i prijedloga za praktično življenje i ostvarivanje evangelizacijske i pastoralne djelatnosti obitelji.

Kao svojevrstan nastavak Albericheva razmišljanja, Fabio Attard, vrhovni savjetnik za pastoral mladih u Salezijanskoj družbi, poziva na povezivanje pastoral mladih i obiteljskog pastoral. Oni koji su na bilo koji način uključeni u pastoralni rad, svjesni su da je svaki takav »poziv« itekako potreban i dobrodošao. Attard ukazuje na potrebu za daljnjim povezivanjem i suradnjom, pa prema tome i za većom koordinacijom i obostranim poznavanjem. To drugim riječima znači da se oni koji rade na području pastoral mladih ne smiju »zatvarati« samo u svoje područje, bilo na teoretskoj bilo na praktičnoj razini, nego moraju nastojati upoznavati i područje obiteljskog pastoral. Isto vrijedi i za one koji su prvenstveno uključeni u obiteljski pastoral. Drugim riječima, od Koncila nadalje nastupila su »druga« vremena: potrebna je veća sinkronizacija i međusobno poznavanje, a zatim, kao nešto samo po sebi razumljivo, veća suradnja i povezivanje. Proširivši obzorja, ista se misao može i ovako izreći: u 21. stoljeću nužno je uključiti roditelje u svaki oblik rada i animiranja djece i mladih. Jednako tako, valja pronalaziti načine i prilike za veće povezivanje, druženje i upoznavanje djece, mladih i roditelja.

Zahvaljujući svomu dugogodišnjem proučavanju Biblije, odgoja i kateheze, Cesare Bissoli nam predstavlja vrlo poticajno razmišljanje o Isusu odgajatelju. Pritom nas poziva da u sebi posvijestimo lik Isusa učitelja i odgajatelja prvenstveno na temelju evanđelja. Svoje razmišljanje Bissoli zaključuje poticajem i konkretnim prijedlozima za djelovanje te tako pokazuje kako nije posrijedi samo govor nego i djelovanje.

Profesor, psiholog i svećenik te vrsni poznavatelj, učenik i prijatelj Viktora E. Frankla, Eugenio Fizzotti, u svom nas članku poziva da našim suvremenicima, posebice mladima, pomognemo u njihovu traženju puta i načina za nadvladavanje egzistencijalne praznine. Ujedno nam ukazuje na aktualnost Franklove misli, ali i na složenost situacije i okruženja u kojemu živi današnji čovjek, posebice mladi. Analiza današnjega društva, podsjećanje na Franklovu misao i konkretni prijedlozi za osmišljavanje i zrelo življenje vlastite egzistencije samo su neke od značajki Fizzottieva razmišljanja u kojemu čitatelj otkriva kako se i danas može živjeti, razmišljati i djelovati »uzdignuta čela«.

Juan José Bartolomé, bibličar, pokazuje nam zašto se s pravom može reći da je Marija, Isusova majka, pomoćnica i majka vjernika. Začetnik jednog od najraširenijih oblika kulturalnog animiranja u Italiji, Mario Pollo, u posljednjem članku u ovome broju ukratko nam objašnjava što je to kulturalno animiranje, te koji su njegovi glavni pravci, ciljevi i metode. Njegovo je razmišljanje ujedno i poziv svakom čovjeku na gajeenje ljubavi prema životu i na izgradnju samoga sebe.

Na nekoliko stranica pri kraju ovog broja možete se upoznati s nekolicinom najnovijih djela iz katehetskog i srodnih područja, a na zadnje dvije stranice naći ćete i cjelokupan sadržaj ovoga godišta »Kateheze«.

Urednik